

[Paul Møller.]

kommuner, hvis borgere har lave indkomster, eller hvor der er særlig store udviklings-, herunder også egnsudviklingsopgaver, eller andre udgiftsopgaver.

Lad mig klart præcisere, at vi ikke ønsker at gøre fattige kommuner fattigere, men vi tilstræber alene en klarere ansvarsfordeling, et brud med det ansvarsforflygtigende refusionssystem, og en amputation af al overflødig administration imellem kommune og stat. Vi har i vore forslag angivet, hvordan vi vil nå frem hertil ved tilvejebringelse af stærke amtskommuner, som kan løse en række fælleskommunale opgaver, og ved at lade denne administrative reform indgå i den almindelige skattereform.

Ved at sammenkæde disse to problemkredse når vi til et skattesystem, hvor det indbyrdes mellemværende mellem staten og kommunerne bliver begrænset til de større indtægter. Kommunerne får herved rådighed over en langt større del af den samlede indkomstmasse, end tilfældet er i dag, hvor de indbetaler omkring 5 milliarder kr. årlig til staten for at modtage fra staten omkring 4 milliarder kr. Vi beholder statsindkomsts-katten for de større indkomster, også af udligningshensyn, men ved at gøre den kommunale skat proportional når vi frem til, at skatten for alle almindelige indkomster, der kun svares til kommunen, bliver proportional.

Når vi går ind for den proportionale skat så højt op i indkomstgrupperne, som det overhovedet er økonomisk muligt, er det for at fremme initiativet og den produktive arbejdsindsats i alle befolkningsgrupper og for at gøre det økonomisk overkommeligt at ophæve sambeskatningen. Med dette sidste for øje har vi foreslået, at der for al hustruindkomst op til et beløb på 30.000 kr. vil være valgfrihed imellem sambeskatningen med hustrufradrag og særbeskatning uden dette fradrag, men med en fast procent. For alle indkomster under proportionalgrænsen vil det formentlig være mest fordelagtigt at beholde sambeskatningen, mens indkomster herover vil foretrække særbeskatningen. Vi håber, at denne tanke vil bane vej for en løsning her i det høje ting af det uhyre udviklede sambeskatningsproblem.

Vore skatteforslag tager, som man vil

vide, også sigte på at skabe adgang for lønmodtagere til en særlig lønmodtageropsparing som den svenske, ligesom vi i øvrigt foreslår de bestående ordninger videreudviklet for ad den vej at komme en balance imellem investering og opsparing nærmere. Opsparingen må nu engang komme fra borgerne, og vi kan i det lange løb ikke investere mere, end den samlede opsparing fra borgerne tillader. Hvis vi vil have prisen for lånte penge ned, må man gå den vej, som vi anviser. Derfor må man også give skattefrihed for mindre renteindkomster i det omfang, de overstiger den pågældendes renteudgift.

En af årsagerne til miseren er jo, at det under inflation bedre kan betale sig at stifte gæld end at spare op. Vil vi ud af miseren, må vi gradvis fjerne straffen for dem, der sparer op, bl. a. ved også at mindske formueskatten. Det er ikke et spørgsmål om at hjælpe de rige, men det er et spørgsmål om at hjælpe dem, der skal stifte hjem i nye boliger under vanvittig høje huslejer; bare der dog ville komme virkelig forståelse heraf i det høje ting.

Den højtærede statsminister synes i nogen grad at være gået ind for principper, som jeg her har redegjort for i skatte- og administrationspolitik, og det kan vi naturligvis kun være tilfredse med, hvis handling sættes bag ord, men hidtil er der desværre intet afgørende sket på disse områder, selv om vi har arbejdet og talt for disse tanker i årevis. Den modtagelse, vore forslag har fået, har jo heller ikke antydnet nogen større glæde hos vore politiske modstandere. Man har som sædvanlig skyndt sig at kalde os asociale, og man har travlt med at påvise alle urimeligheder i vore forslag. Lad mig sige det så klart, som det overhovedet er mig muligt: hvis der ved de kontrolberegninger, der nu er i gang, skulle vise sig at være urimelige konsekvenser, er vi selvsagt rede til at tage hensyn hertil og ændre vore forslag, så disse konsekvenser forsvinder.

Jeg sagde dette ved forelæggelsen i udvalget, og jeg vil gerne gentage det her. Vore skatteforslag har alene til hensigt at skabe mere orden i den offentlige økonomi, begrænse inflationen og administrationen og give enhver borger i enhver indkomstgruppe en større chance for og en større lyst til at øge sin egen indsats. Det er det, vi